וום לד חמור בחרם זה שחין בשבושות שהמישבש מפי אחרים ולא טנה אמן אינו כלום בשבועה ביטוי אבל בחרם אפיים שלא הבל עליו ולח כיה שם בשעת גזירה כיון שנ"ד רצחין להתרים דכתיב ואקללם ואשניעם באלכים ברי החרם חל עליי ואסור לו לעבור על אוחה גזירה כתישבע מפי עלמו. וכן הדין באנשי עיר אם הסכימו 🗲 כולם אי רובם במעמד טובי העיר והחרימו כיין שהם רשאין נהסים על קילתן ולכחרים בדבר הרם שלהם חל על כל החייבים לילך בחקנתו נמלא העובר על קילחן מכל אנשי העיר עובר על החרם והוא כעובר על שבועה ונכנס לרוחית איבריו וכלהו את עליו ואת אבניו והרי הוא כמנודה לבני טירו. והחרם הוא המור וותר תי הנדוי כמו שמפורש בנמרא והייפים הכל לינהג בו במוהרם לפרוש בימנו בדינו והרי הן מודרים שלא יהנו אותו מנכסיהם חוץ מכדי חייו ומי שאינו נוהג שמי כדינו אף הוא מושל בהרמים. וכן כיא חייב במיחרם כזב לנכוג איסור בדברים כאכורים למוחרם כגון נעילת סנדל ודברים של אבל ושלא ליהנות מנכסי המחרימים ידינו מפורש בגמרה ומסור להכמים ואם הוא מקנ ראשו בדברים החסורים לו נורם רע לעלמו ועובר על ד"ח. ובזה המרו שאין החרם מתקיים בפחות בעשרה לפי שחינו לבור ולא ב"ד שהוא במקום לביר ואין להם כח נהחרים הגא להשביע כל אחד ואחד בבועח ביטוי לעלמו. ואם ההרים איתו חרם מלך ישראל או שנהדרי 🗲 במטמד רוב ישראל הרי הטובר טניו חייב מיתה ורשחין הם המלך או בסנבדרין לבמית הותו באיזו מיתה שירנן וזהו דינו של יהושע שדני עכן בדיני נפשוח לפי שפשט ידו בחרתי שמום. וכן בחרתי שביעת ביטוי מליני בחול שחמר מות תמות יהונתן וכן פינחם כן חלעור בימי פילגם בגבטה הרגו אנשי יכש גלעד שלאי כי השבועה בנדולה ביחה לחשר לח עלה חל כי במלפה מוה יימה וחנים בילמדנו בשם ריש וכי שבועה היתה עם אלא ללמדך שהחרם הוא בשבועה והשבועה היה החום אנשי יבש לא עלו ונחחייבי מיתה. יאני אימר בשמה החר בקשה המחילה שזהי פשני הכתוב בחורה כל חרם אשר יהרם מן האדם לא יפדב מות יומח כלומר מב שהסכימו עליו הכל והוחרם לדעתם לא יפדב אלא הייב מיתה יאל תהיה חיהה פיניך בזה מפני שדרזייל המקרא הזה לפנין אחר, מהם מי שאומר למעריך ביולא ניהרג ומהם מי שאומר שאין חייבי כריתות וחייבי מיתוח ב"ד נפטרים בממין כדחיתה בכתובות שחעפייכ תון מקרא יוצה מידו ספוטו לחת דבר אנהים בחים זו שמטקו מבמשות הכחוב הוא לוה ולוה, בוא וראה שהרי רושל דרשו לא יומהו אבות על בנים ובנים לא יימתו על אבות בעדות אבות ולא חחשוב שזה אסמכתא אנה שיקר גדול ומכאן ילא לקרובים שהם פסולים לעדות מכ"ת וחעפ"כ הין מקרא יולא מידי פשוטו דכתיב ואח בני המכים נא המות ככחיב בספר חורת משב נא יומהו אבות של בנים (מ"ב י"ד) כא למדנו שכמה פנים של אמא לתורם. ולא עוד אלא בסחרם חל אפילו בדורות הבאים אחרי כן אם החרותו ב"ד כל אובו הפיר ועל זרפם והוא היא נזרת יהוסע בן מון שמזכירים בחרמים כדכתיב וישבע יהובע בעת כהיא לאמר ארור האים אשר יקום ובנה את השיר הזאת ונתקייתה גזרתו אחר כמה דורות וכן בימי פילגם בנבעה לפי שאמרו ארור ניתן לבב לבנוחין נאפרי באותו הדור ואח"כ הולרכו נדרום ממנו וגא בכבח בחרת כת אנו חתרו עליכם ועל זרעם או לם היי חל על הדורות הבאים נמלאו די דרכים בתרם שחיו בשבועות ונדרות אחינו זרוד לרוזיה מחוו וארום מג מקלתן קלות ראש בדבר שאינו רשאי להחיר, אלא עונשים היחם כדתניא מי בנדר ועבר על מירותו אין מקקין לו עד שינהוג איסור כימים שנהג בהן היתר ומהמרינן פליה דלה פתחין ליה בחרטה וב"ד דמודקקו ליה לא עביד שפור ורב אהא בר יעקב אמר משמחינן ליה וכיי כדחיתה פרק הלו מוחרין. וכן כתב הרמב"ם זייל בלבון הזה כל בייד שמזקקין לזה וכיולא בו ומודיעים לאלה שמונזלון בנדרים שאין חייבים מן החורה או שיורה לכם להקל או ביפתחו לכם פתח מנדין אוחו כב"ד ככדיוט. וכ"ש אם כיכ נדרם גדר לרבים או סייג לתורה או לדבר מלוה שאין רשאין לכחיר בשום פנים כדאמרונן בניטין ולריך לפרוט הגדר משים אסירא, ואמר בירושלמי חד בר גש נדר דלא מרווחנא אחא לגבי דרבי יודן בר שלום חייל חשתבעתי דלה מרווחנה חייל וכן בר גם עביד דילמא בקביוסטיסא, אמר ברוך שבהר בחבמים שאמרו לריך לפרט הנדר פירום לקביוסטיסא לשהוק בקוביא שהוא אסור מדבריהם. וא"ת ותגא לדברי המקילין כיון שעל דעתה נשבעי והם מתירים ברלונם אפילו לדבר איסור נמי א) כן שגו בדבריהם וכי מיכנפי אינכו למישרא איסורא חבא בסכמתם בלום ועוד כא איכא ע"ד כמקום שכוא מלטרף לדבר ב) אפילו לדבריכם. ואם יאמרי שלא מזכר ע"ד המקום אלא בשבוטה שהשביע משה לישראל לפי שאוחה שבוטה נטשית במלותו אבל בשבועות והרמות שלנו אין מלטרף א"כ למה הנכיגו האבות לזכור בכלל חרמי הלבור ע"ד המקום אלא בהוא מסכים שמהם הוא יסכים של ידינו לשבות הטוב בטיניי,

שמא יקשה אדם על דברונו ממה שמלינו באגדה על מכירת יוסף אמרו נחרים בינינו שלא יניד אחד ממנו נישקב אבינו א״ל יבודב רחובן איננו ואין כחרם מחקיים אלא בעשרה מה עשי שתפו להקבייה עמהם שלא יגידו לאביהם ג) וכשבא האובן כלליתו טמכם ואף הקב"ה אע"פ שכתוב מגיד דבריו ליעקב דבר זה לא סגיד מפני כחרם וכשמלאו יוסף חי החירו החרם חהו דכחיב ותחי רוה ישקב וכי מתה היתה אלא שחיתה מן החרם ושרתה טניו רום בקודע שנסתנקב ממני א"ר עקיצא בהרם כוא בשבועה וכשבועם כוא בחרם, אלו דברי אגדב או ושמא יבא ברואב לטעות וללמוד שמתירים הרמי לבור בזמן שאיתם המקרימים אתם בחרטתם, יכולים אנו לדחות שבחרם של שבטים כיון שמלאי יוסף מעלמו כוהר פע"ד כן כוחרם מתחלה וכתולה נדנו בדבר כוח וזב שאמכו החירו החרם אינו אלא שפירשו נעלתן שמוחרים הן ממנו או שנשאנו לבנימן בלדיק יחיד מימחב. ואין זה דכך אמת אלא כוו יודעים בלשונות כרבה אמורים בחירה בקבלת איסירים וכן שבועם ונדר וחרם ונדוי חוץ מהלשונית שהם תילדות לחלו חו ידות נהן כגון מבטא יאיסור וקונם וכיולא בהם ואלו כולן אסורין הן אנה שכל החד ואהד משמש לעלמו ודינו חלוק מחבירו. וההרם סמכר ברבכי האנדות ובתקומית החלמוד הוא שב"ד מחרימים על דבר ואומר בנשון כזה כל העושה כך וכך כל הפירן גדר בדבר פלוני יכה בחרם או מוחרם זה הנשין סתם נקרא חרם. יכשאדם חומר נשון זה פל נכסים כגון שהחרום אדם נכסים נש"ש חל הנדר על חותם נכסים והם לבדק הבות או נכהנים ודבר זה מפורע בחורה דכתיב חך כל חרם וצוי וכן אדם אוסר נכסים שלי לחביב ווכסים שחינן שנו עליו כגון שחמר לחחר וכסיך עלי חרם הרי כם 1 אסורים עליי והרי זה מודר הנאה מהן וזהו דין קולמיח. וח כחרמות שכו חרמו ממון לרוכון הדלה בליחר שיולות שבועה מפון